

■ Οι Οικουμενιστὰι «ἀπαντοῦν» πρὸς τοὺς Ἱεροεὐαγγελιστὰς Πατέρας
καὶ τοὺς ἐν καινοτομίᾳ ἀντι-οικουμενιστὰς

**Ἱεροεὐαγγελιστὰς καὶ «Μὴ - Χαλκηδόνιοι»/Μονοφυσῖται
«πιστεύομεν τὰ αὐτὰ περὶ Χριστοῦ»;**

ΕΙΝΑΙ ἐνδεικτικὸν τῆς καταλύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Συνδικότητος τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Οἰκουμενιστὰι ἄρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως χωρὶς νὰ ἔχουν ἐξασφαλίσει ἀκόμη τὴν πλήρη πανορθόδοξο συναίνεσι τῶν Τοπικῶν Ἱεροεὐαγγελιστῶν, προβαίνουν σὲ ἀλλεπάλληλα «πραξικοπήματα», προχωροῦντες *de facto* πρὸς τὴν τελικὴ εὐθεία τῆς ἐνώσεως μὲ τοὺς Μονοφυσίτας/Ἀντιχαλκηδόνιους.

α) **Τὴν 17.6.1995**, στὴν Ζυρίχη τῆς Ἑλβετίας, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἔχομεν τὸ ἐντυπωσιακὸν παράδειγμα τῆς σχέσεως ἡμῶν πρὸς τὰς λεγομένας Μὴ-Χαλκηδόνιους Ἀρχαίας Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας τῶν Κοπτῶν, Συρίων, Ἀρμενίων, Αἰθίοπων καὶ Ἰνδῶν. Ἐπὶ 15 αἰῶνας ἐπιστεύετο ὅτι μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐκείνων ὑφίστατο μεγάλη διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον Χριστολογικὸν ζήτημα, περὶ τῆς σχέσεως θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος ἐν Χριστῷ. Ὅμως διὰ τῶν θεολογικῶν ἐπαφῶν τῶν δύο μερῶν ἀπὸ τοῦ 1964 καὶ ἑξῆς διεπιστώθη ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα πιστεύομεν τὰ αὐτὰ περὶ Χριστοῦ, ἀλλὰ αἱ χρησιμοποιούμεναι διάφοροι ὀρολογίαι, ἢ μᾶλλον αἱ ἀνεπιτυχεῖς μεταφράσεις τῆς ὀρολογίας, ἔδιδον ὅλως διαφόρους εἰκόνας τῶν πιστευομένων».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 519/30.6.1995, σελ. 8).

Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος συμπροσευχόμενος μὲ τὸν Ἀρμένιο πατριάρχη Κιλικίας Ἀράμ στὸν Ἀρμενικὸ Ναὸ τοῦ Γουώτερταουν Βοστώνης τῶν Η.Π.Α. (28.10.1997).

«Τὰ συμπεράσματα τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς (τοῦ Διαλόγου ὀρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδόνιων) πλήττουν καιρῶς τὸν χαρακτήρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς καὶ δεύτερον, ἡ Χριστολογία τῶν Κοινῶν Δηλώσεων ἔρχεται εἰς ριζικὴν διαφορίαν πρὸς τὴν Χριστολογικὴν διδασκαλίαν μεγάλων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας».

(Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους, «Παρατηρήσεις περὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδόνιων», σελ. 12, 20.2.1996)

6) Τὴν 28.10.1997, στὸ Γουόττερταουν τῆς Βοστώνης τῶν Η.Π.Α., ὁ κ. Βαρθολομαῖος χαιρετίζων τὸν Καθολικὸ (Προκαθήμενο) τῆς Κιλικίας τοῦ Λιβάνου κ. Ἀράμ στὸν Ἀρμενικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐν συμπροσευχῇ, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«...Αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐνώνει εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτὸ ποῦ μᾶς διαιρεῖ.

Στὴν πραγματικότητα, ὅσα μᾶς διαιροῦν εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῇ, ὅτι εἶναι ἑξωτερικοὶ καὶ ἀνθρώπινοὶ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παρεμποδίσει τὴν ἐπαναπροσέγγισι τῶν Ἐκκλησιῶν μας...».

(Βλ. Διαδίκτυον ἑλληνορθόδοξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς).

γ) **Πρὸ ὀλίγων μηνῶν** (2-5.2.1998) ἐπραγματοποιήθη στὴν Δαμασκὸ τῆς Συρίας συνέλευσις τῶν Ὑποεπιτροπῶν γιὰ τὰ ποιμαντικὰ καὶ λειτουργικὰ θέματα τοῦ Διαλόγου μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων (26 εἰδικοὶ θεολόγοι τῶν δύο πλευρῶν, τῇ προσκλήσει καὶ παρουσίᾳ τῶν πατριαρχῶν κ. Ἰγνατίου καὶ κ. Ἰγνατίου Ζάκκα).

Ἡ ὅλη προσπάθεια, κατὰ τὸν ὀρθόδοξο συμπρόεδρο μητροπολίτη Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνό, κινεῖται στὸ ἑξῆς κλίμα:

«Ἡ κοινὴ ἐκκλησιολογία, ἡ κοινὴ προσήλωση στὴ λειτουργικὴ παράδοση τῶν πρώτων αἰώνων καὶ ὁ κοινὸς σεβασμὸς τῆς πατερικῆς παραδόσεως, οἱ ὁποῖες τροφοδότησαν κατὰ τὸ παρελθὸν τὴν ἀμοιβαία ἐκτίμησι στὴν πνευματικὴ ἐμπειρία τῶν δύο πλευρῶν, προσφέρουν τὴν δυνατότητα γιὰ μίαν θεμελιωμένη καὶ συστηματικὴ ἀνάπτυξι τῶν συγκεκριμένων προτάσεων (ἐπὶ τῶν λειτουργικῶν θεμάτων), οἱ ὁποῖες θὰ ὑποβληθοῦν πρὸς ἀξιολόγησι στὶς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες, ὥστε νὰ διευκολυνθῇ τὸ ὑπεύθυνο ἔργο τους γιὰ τὴν προοπτικὴ ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας».

(Βλ. περιόδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 555/31.3.1998, σελ. 17).

• **Σχόλιον:** Οἱ ἐν καινοτομία καὶ κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς, μετὰ τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιογραφικὰ (καὶ μόνον) πυροτεχνήματα διαμαρτυρίας, ἐφησυχάζουν· οἱ Οἰκουμενισταὶ ὅμως Ποιμένες τοὺς ἀδιαφοροῦντες προχωροῦν, τὸ δὲ διαμαρτυρόμενο ποίμνιο πίπτει σὲ βαθύτερο καὶ θανάσιμο ὕπνο...

(*) Περιόδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 28/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1999, σελ. 110.